

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.01.2017, sp. zn. 22 Cdo 2792/2016, ECLI:CZ:NS:2017:22.CDO.2792.2016.1

Číslo: 71/2018

Právní věta: Žalobu,, aby soud rozhodl o neshodě o změně dříve uzavřené dohody o správě společné věci (o hospodaření se společnou věcí), je třeba posoudit podle § 1139 o. z.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.01.2017

Spisová značka: 22 Cdo 2792/2016

Číslo rozhodnutí: 71

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Spoluvlastnictví

Předpisy: § 1139 odst. 2 o. z.
§ 153 odst. 2 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. 12 Co 156/2016, a částečný rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 14. 3. 2016, sp. zn. 5 C 142/2015, a věc vrátil Okresnímu soudu v Rokycanech k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 18. 5. 2015, č. j. 17 C 414/2013-237, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 11. 2015, č. j. 17 C 414/2013-261, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala, aby byla žalovaným uložena povinnost uzavřít s žalobkyní konkrétní, v žalobě popsanou dohodu o hospodaření se společnými věcmi, nebytovými prostory o výměře 562,1 m² v 1. a 2. nadzemním podlaží bytového domu na pozemku st. p. č. 2961/1, v katastrálním území S., obci P., zapsaném na listu vlastnictví č. 13234, vedeném Katastrálním úřadem pro město P., Katastrálním pracovištěm P., a pozemkem par. č. 2961/2, ve stejném katastrálním území, vedeném na listu vlastnictví č. 2200 týmž katastrálním úřadem. Uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovaným na náhradě nákladů řízení 31 500 Kč.

2. Městský soud v Praze k odvolání žalobkyně rozsudkem ze dne 2. 2. 2016, č. j. 12 Co 307/2015-279, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé potvrdil a změnil výrok o nákladech řízení před soudem prvního stupně tak, že výše nákladů činí 29 200 Kč. Rozhodl také, že žalobkyně je

povinna zaplatit žalovaným na náhradě nákladů odvolacího řízení 12 600 Kč.

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně je vlastnící ideální jedné poloviny domu na pozemku par. č. 2961/1 v katastrálním území S.; žalovaní jsou podílovými spoluvlastníky téže nemovitosti s velikostí podílů: žalovaný 1) id. 2/18, žalovaná 2) id. 2/6 a žalovaná 3) id. 1/18. Jedná se o bytový dům s nebytovými prostory v prvním a druhém nadzemním podlaží (provozně propojené prostory o celkové rozloze 562,1 m², sloužícími jako herna, bar a kanceláře). Nebytové prostory užíval žalovaný 1) od roku 2005 na základě nájemní smlouvy. Ke dni 2. 8. 2007 se stal sám podílovým spoluvlastníkem nemovitosti a k předmětným nebytovým prostorům uzavřel podnájemní smlouvy s třetími osobami (spol. S. TIP, a. s., S. Group, a. s., C. a. s., B. WIN, a. s., I. a. s. a S., a. s.) za účelem provozování kasina. Od roku 2005 nedošlo mezi účastníky ke změně dohody o užívání předmětných prostor, ani nebyla uzavřena nová nájemní smlouva. V dubnu roku 2011 se stala spoluvlastnicí podílu ve výši id. 1/2 žalobkyně, která koupila podíl od dědiců původní spoluvlastnice N. K.

4. Žalobkyně nesouhlasí s konkludentní dohodou spoluvlastníků, podle které nebytové prostory užívá a o jejich užívání rozhoduje výhradně žalovaný 1) a za jejich užívání platí ostatním spoluvlastníkům náhradu. Navrhla proto ostatním spoluvlastníkům konkrétní změnu dohody o správě společné věci, ti ji však nepřijali; proti žalobkyni s podílem id. 1/2 tak stojí ostatní s podílem celkem ve stejné výši; proto žádá o rozhodnutí soud.

5. Soud prvního stupně posoudil věc podle § 1129 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále také „o. z.“), i když ve skutečnosti žalobkyně přehlasována nebyla, šlo o rovnost hlasů. Upozornil, že nabytím spoluvlastnického podílu žalovaným 1) nájemní smlouva zanikla podle § 584 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v posledním účinném znění (dále také „obč. zák.“); proto nemohla být platně uzavřena smlouva podnájemní a třetí osoby tak v současné době užívají předmětné prostory bez právního důvodu. Ačkoli soud v tomto případě není vázán konkrétním návrhem řešení, zvolený způsob nesmí překročit návrh žalobkyně co do předmětu sporu – rozhodnout lze pouze o konkrétní neshodě, nikoli celkově upravit spoluvlastnický vztah. Podle judikatury dovolacího soudu se nelze žalobou podle § 139 odst. 2 obč. zák. domáhat, aby soud fakticky převzal správu nad věcí, nejsou-li se spoluvlastníci schopni dohodnout na základních otázkách hospodaření se společnou věcí. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobě nelze vyhovět a zároveň není dán prostor ani pro jiné řešení, neboť soud nemůže účastníkům uložit povinnost, která nemá oporu v hmotném právu. Podstata sporu spočívá v tom, že žalobkyně nesouhlasí se způsobem užívání předmětných prostor třetími osobami. Užívají-li však třetí osoby předmětné prostory za konkludentního souhlasu části spoluvlastníků, není řešením sporu nahrazení projevu vůle spočívající ve stanovení podmínek budoucího nájmu, nýbrž nanejvýš udělení souhlasu s žalobou na vyklizení.

6. Odvolací soud vyšel ze shodných skutkových zjištění a ztotožnil se rovněž s právním hodnocením, že žalobkyně se – s ohledem na užívání prostor třetími osobami – navrhaným způsobem úpravy správy společné věci domáhat nemůže. Rovněž zopakoval, že nejsou dány podmínky pro jiné rozhodnutí o věci, neboť rozpory účastníků jsou tak zásadního charakteru, že by soudem zvolené řešení představovalo faktické převzetí správy společné věci; to by však bylo rozporné např. s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. [22 Cdo 4347/2007](#) (dostupný, stejně jako další odkazovaná rozhodnutí dovolacího soudu, na webových stránkách Nejvyššího soudu <http://nsoud.cz>). Důvodem pro zamítnutí žaloby je také v existenci dlouhodobé konkludentní dohody o užívání předmětných prostor. Podle judikatury dovolacího soudu (rozsudek ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. [22 Cdo 4455/2008](#)) změna v osobě jednoho ze spoluvlastníků není podstatnou změnou, která by měla vliv na vázanost spoluvlastníků uzavřenou dohodou.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále také „dovolatelka“) dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Tvrdí, že rozhodnutí závisí na otázce hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

8. Důvodem podání dovolání je tvrzené nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Dovolatelka namítá, že se mezi účastníky nejedná o rozpory zásadního charakteru; neakceptováním dohody žalovanými vznikla mezi stranami jednorázová neshoda o způsobu užívání nebytových prostor. V rozhodnutí, na které odkázaly soudy obou stupňů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. [22 Cdo 4347/2007](#)), dovolací soud uvedl, že neshoda ohledně změny dohody o hospodaření se společnou věcí je řešitelná žalobou podle § 139 odst. 2 obč. zák. Jestliže odvolací soud dílčí spor o užívání části společné věci posoudil jako zásadní rozpor v základních otázkách hospodaření se společnou věcí, odchýlil se od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a odepřel žalobkyni právo domáhat se ochrany práva u soudu, neboť nepřistoupil ani k jinému, než navrhanému řešení.

9. Odvolací soud nesprávně aplikoval rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. [22 Cdo 4455/2008](#), když dovodil, že se žalobkyně nemůže domáhat změny dohody, pokud se podstatným způsobem nezměnily okolnosti. Odkazované rozhodnutí totiž řešilo situaci, kdy se změny dohody domáhal menšinový spoluvlastník na úkor většinových spoluvlastníků. Žalobkyně je však vlastníci id. 1/2 předmětné nemovitosti. Pokud zbytek spoluvlastníků vystupuje jednotně proti žalobkyni, dochází k patové situaci, kdy ani jedna ze stran nemůže prosadit rozhodnutí. Právě k řešení takové situace sloužil § 139 odst. 2 obč. zák., nyní § 1139 odst. 2 o. z.

10. Důvodem k zamítnutí žaloby nemůže být ani to, že nebytové prostory dosud bez právního důvodu užívají třetí osoby. Žalobkyně se domáhá změny stávající dohody spoluvlastníků o hospodaření s nebytovými prostory, na základě které nyní nebytové prostory užívá výhradně žalovaný 1). Tato dohoda mezi účastníky nijak nesouvisí se skutečností, že žalovaný uzavřel s třetími osobami podnájemní smlouvy. Na základě změny dohody spoluvlastníků o užívání nebytových prostor mohou spoluvlastníci případně rozhodnout, jaké kroky podniknou vůči třetím osobám, které prostory fakticky užívají.

11. Navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek spolu s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

12. Žalovaní se k dovolání nevyjádřili.

III.

Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud projednal dovolání v souladu s § 3028 odst. 1 o. z. podle tohoto zákona. Po zjištění, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., že je uplatněn dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání je důvodné.

14. Dovolání je přípustné, neboť otázku, zda se spoluvlastník může domáhat v soudním řízení změny uzavřené dohody o správě společné věci, užívané třetí osobou, a to podle § 1139 a násl. o. z., dovolací soud dosud neřešil.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Podle hlavy II. - ustanovení přechodných a závěrečných - dílu 1 - přechodných ustanovení - oddílu 1 - všeobecných ustanovení - § 3028 odst. 1, 2 zákona č. 89/2012 Sb., o. z., tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

16. Rozhodnutí soudu o sporu spoluvlastníků podle § 1139 o. z. je konstitutivním rozhodnutím, jímž dochází ke vzniku, změně či zániku práva a jemu odpovídající povinnosti mezi účastníky řízení, proto je pro něj rozhodující nejen skutkový, ale i právní stav v době vyhlášení rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. [22 Cdo 4258/2014](#), usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. [IV. ÚS 2865/16](#); viz též pro § 1139 o. z. Melzer, F., Tégl, P. a kol.: Občanský zákoník. Velký komentář. Svazek III., Praha: Leges, str. 1172). Proto dovolací soud věc posoudil podle nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.

17. Navrhne-li některý ze spoluvlastníků soudu, aby rozhodl, že rozhodnutí většiny spoluvlastníků nemá vůči němu právní účinky, aby takové rozhodnutí zrušil, nebo je nahradil svým rozhodnutím, uspořádá soud právní poměry spoluvlastníků podle slušného uvážení. Soud může zejména rozhodnout, zda se má změna uskutečnit bez výhrad, s výhradami či proti zajištění, anebo zda se uskutečnit vůbec nemá (§ 1139 odst. 1 o. z.).

18. Způsobem uvedeným v odstavci 1 soud rozhodne také tehdy, domáhá-li se jeho rozhodnutí některý ze spoluvlastníků proto, že se při rozhodování o společné věci nedosáhlo potřebné většiny (§ 1139 odst. 2 o. z.).

„Spoluvlastnictví věci vyvolává dvě skupiny právních vztahů, jednak mezi spoluvlastníky a osobami třetími, jednak mezi spoluvlastníky samotnými“ (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. [31 Cdo 503/2011](#), uveřejněný pod č. 17/2013 Sb. rozh. obč.).

19. Jestliže jsou mezi rovnodílnými podílovými spoluvlastníky tak zásadní neshody, že nejsou schopni se dohodnout na základních otázkách hospodaření se společnou věcí, nemohou se s odkazem na § 139 odst. 2 obč. zák. domáhat, aby soud svým rozhodnutím fakticky převzal správu společné věci, neboť postupem podle uvedeného ustanovení lze řešit toliko jednorázovou neshodu vzniklou mezi spoluvlastníky (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. [22 Cdo 4347/2007](#)).

20. Žaloba požadující, aby soud rozhodl o neshodě o změně dohody o hospodaření se společnou věcí (nyní o správě společné věci) se opírá o § 139 odst. 2 obč. zák. (nyní o § 1139 o. z.), neboť se jedná o neshodu při hospodaření se společnou věcí (při správě společné věci) - viz opět rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. [22 Cdo 4347/2007](#).

21. V dané věci jsou sporné strany spoluvlastníky nemovitosti, žalující společnost až od roku 2011 a v rozsahu id. ½, žalovaní v souhrnu též v rozsahu id. ½. Část společné nemovitosti - nebytové prostory - užívají třetí osoby na základě smlouvy, uzavřené s prvním žalovaným (soud prvního stupně považuje tyto smlouvy za neplatné). Odvolací soud uvedl, že spoluvlastníci jsou vázáni dohodou o hospodaření se společnou věcí (v poměrech nového občanského zákoníku „o správě společné věci“), uzavřené konkludentně „nejpozději od roku 2007“; ze spisu se podává, že žalobkyně se domáhá nahrazení této dohody novou, podle které sporné prostory nebudou nadále ve výlučném užívání žádného z účastníků, budou pronajímány podle principu nejvyšší nabídky nájemného a výtěžek i náklady se budou dělit podle výše spoluvlastnických podílů. Protože se nepodařilo dosáhnout potřebné většiny hlasů k uzavření dohody, domáhá se žalobkyně podle § 1139 odst. 2 o. z. nahrazení vůle žalovaných v soudním řízení.

22. Odvolací soud především uvedl, že požadovanému rozhodnutí brání výše citovaný právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. [22 Cdo 4347/2007](#), že by tedy

vyhovět žalobě znamenalo převzetí správy společné věci soudem. Tak tomu však není. V této věci nešlo o to, že by snad žalobkyně požadovala upravit režim vztahů mezi spoluvlastníky v takovém rozsahu, že by ve skutečnosti soud převzal správu společné věci, domáhala se jen nahrazení souhlasu žalovaných s uzavřením dohody o konkrétním výkonu správy společné věci; nepřesáhla tak hranice, na které zmíněné rozhodnutí poukazovalo. Nejedná se o situaci, která by nebyla jednorázovým zásahem soudu řešitelná. Ze spisu je zřejmé, že předmětem sporu je výhradně budoucí způsob užívání předmětných nebytových prostor. Ostatní části společné věci jsou užívány spoluvlastníky v souladu s dohodou, přičemž změny dohody o užívání těchto částí společné věci se žalobkyně nedomáhá. Již proto spočívá rozhodnutí odvolacího soud na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

23. Nesprávné právní posouzení věci je založeno také tím, že odvolací soud dovolatelce upřel právo domáhat se změny dříve uzavřené dohody spoluvlastníků o správě společné věci.

24. Odvolací soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. [22 Cdo 4455/2008](#), ve kterém se uvádí, že účastníci dohody podílových spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí „jsou svými smluvními projevy vázání, nedojde-li ke změně poměrů nebo není-li dohoda nahrazena novou dohodou všech spoluvlastníků“. Tento právní názor na danou věc nedopadá; netvrdí se v něm, že by dohodu nebylo možné změnit, ale to, že až do změny je závazná. Do doby, než dohoda změněna bude, je jí spoluvlastník (i jeho právní nástupce) vázán. Otázka, zda je dovolatelka vázána předchozí dohodou spoluvlastníků o správě společné věci, tak není pro souzenou věc podstatná, neboť existenci současné dohody dovolatelka nezpochybňuje a nezpochybňuje ani její závaznost; právě až nyní podanou žalobou se domáhá rozhodnutí soudu o její změně na základě § 1129 odst. 1 o. z. ve spojení s § 1139 odst. 2 o. z.

25. Podle § 11 o. z. obecná ustanovení o vzniku, změně a zániku práv a povinností ze závazků v části čtvrté tohoto zákona se použijí přiměřeně i na vznik, změnu a zánik jiných soukromých práv a povinností. Stejně jako závazek, i dohoda spoluvlastníků o správě společné věci tak může být změněna. O změnitelnosti dohody o správě společné věci ostatně nebylo pochyb ani za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. [22 Cdo 626/2007](#), uveřejněný např. v časopise Právní rozhledy 13/2008, s. 497, podle kterého „rozhodnutí o hospodaření se společnou věcí mohou spoluvlastníci kdykoliv změnit za podmínek uvedených v § 139 odst. 2 obč. zák.“), ani za účinnosti obecného zákoníku občanského z roku 1811 (srovnej ROUČEK, František a SEDLÁČEK, Jaromír: Komentář k československému obecnému zákoníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, díl III., s. 622, a tam uvedenou judikaturu, podle které „dohoda podílníků společné věci o správě není pro vždy závazná“.). Viz též výše uvedený právní názor, vycházející z obsahu rozhodnutí ve věci sp. zn. [22 Cdo 4347/2007](#).

26. Pro případ, kdy se při rozhodování záležitosti týkající se společné věci nedosáhne potřebné většiny hlasů, dává zákon kterémukoli ze spoluvlastníků právo navrhnout, aby rozhodl soud, aniž by toto právo jakkoli dále podmiňoval (srovnej § 1129 odst. 1 a § 1139 odst. 2 o. z.). Není tak správné ani tvrzení, že případné rozhodnutí soudu o správě společné věci – o jejím dalším užívání a dohodě o něm – by nemělo oporu v hmotném právu. Závěr, že se jedná o rozhodnutí o významné záležitosti (správu mimořádnou), dovolatelka nezpochybnila, a tak se jím odvolací soud nezabýval.

27. Není správný ani názor soudu prvního stupně, jehož právní posouzení věci akceptoval odvolací soud, že žalobce měl nejprve žalovat nahrazení souhlasu žalovaných s žalobou na vyklizení sporných prostor, užívaných třetími osobami.

28. Nejvyšší soud opakovaně uvedl, že vlastnickou – vindikační nebo negatorní – žalobu může podat kterýkoliv z podílových spoluvlastníků vůči každému, kdo neoprávněně zasahuje do jeho

spoluvlastnického práva (srov. rozsudky ze dne 3. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1794/96, ze dne 18. 10. 2006, sp. zn. [28 Cdo 2496/2006](#), ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. [22 Cdo 2243/2006](#), ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. [22 Cdo 800/2014](#), ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. [33 Cdo 4540/2015](#)). Dovolací soud v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdon 1794/96, dále uzavřel, že „trpění ani souhlas ostatních podílových spoluvlastníků ... s užíváním předmětu spoluvlastnictví třetí osobou není sám o sobě pro rozhodnutí v této věci určující. Rozhodující skutečností je, zda užívání předmětných nemovitostí žalovaným ... je oprávněným či neoprávněným zásahem do práv žalobce na jeho ochranu při výkonu práv vyplývajících z jeho spoluvlastnictví. Sporné konání žalovaného by mohlo být oprávněné, pokud by mu právně relevantním způsobem vzniklo právo předmětné pozemky užívat“. Již z toho je zřejmé, že právní názor soudu prvního stupně není v souladu s judikaturou dovolacího soudu. Žalobkyně nepotřebuje k podání žaloby na vyklizení souhlas žalovaných spoluvlastníků; v řízení o takové žalobě ovšem budou moci žalované třetí osoby (které nebyly účastníky řízení o soudní úpravu poměrů spoluvlastníků) namítat, že jim svědčí právo založené žalovanými (existencí takového práva se dovolací soud, vázán obsahem dovolání, nezabýval).

29. V této souvislosti soudy zjevně vyšly mimo jiné z úvahy, že užívají-li nyní sporné prostory třetí osoby, je předčasné rozhodovat o způsobu jejich užívání (o jejich správě), patrně proto, že rozhodnutí nebude ihned realizovatelné. To není správný názor. Užívání sporných nebytových prostor třetími osobami sice představuje faktickou komplikaci, ovšem v případě, že je neoprávněné, samo o sobě nebrání pronájmu třetí osobě (vyklizení lze provést později, resp. lze s neoprávněnými uživateli uzavřít nájemní smlouvy odpovídající konkrétní úpravě vztahů mezi spoluvlastníky); je-li toto užívání oprávněné, pak rozhodnutí o jiném než dosavadním způsobu užívání může být významné při ukončení dosavadních nájemních vztahů nebo, v případě, že tyto vztahy prozatím nebude možné ukončit, se uplatní v okamžiku, kdy právo nájmu zanikne jinak. Je možná i novace nájemní smlouvy tak, aby vyhovovala tomu, co bude nadále závazné mezi spoluvlastníky. Vyhovění žalobě by tak samo o sobě nemuselo být podnětem ke sporu o vyklizení dosavadních uživatelů, ale mohlo by vést jen k úpravě nájemného a k jinému dělení nákladů a výnosů z něj. Úvaha o nutnosti nejprve vyklidit dosavadní uživatele a teprve potom řešit spor mezi spoluvlastníky tak není případná - lze se napřed domáhat soudní úpravy poměrů spoluvlastníků a poté vyklizení třetí osoby ze společné nemovité věci, lze však postupovat i opačně, je-li věc užívána bez právního důvodu.

30. Z uvedeného je zřejmé, že dovolání je důvodné. Proto nezbylo, než rozhodnutí odvolacího soudu zrušit; vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243g odst. 1 o. s. ř.).